

LXXVII.

B e t æ n k n i n g

over

Forslag til Lov om Indførelse af en Afgift paa løsgaaende Hunde i Kjøbstæderne og paa Landet.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg den 5te Juni 1867.)

Der har i Udvalget hos enkelte Medlemmer været nogen Stemning for, som foreslaaet i det oprindelige Regjeringsudkast, at lade de kommunale Myndigheder paa de forskjellige Steder faae Indflydelse paa, om og hvorvidt der i Kommunen skal lægges Skat paa Hundeholdet; det lader sig nemlig formeentlig ikke mistkende, at de Forhold, som overhovedet maae komme i Betragtning, naar der er Spørgsmaal om Indførelsen af en saadan Betsatning, kunne være af høist forskjellig Betskaffenhed paa de forskjellige Steder. Udvalget har dog forenet sig om at tilraade Folkethinget i denne Henseende at blive staaende ved den Anskuelse, hvortil Landsstthinget har sluttet sig. Man tiltræder altsaa det til Folkethinget oversendte Lovudkast, forsaavidt dette, forskjelligt fra Regjeringsudkastet, gaaer ud paa Indførelsen af en eensartet Hundeafgift i alle Communer uden for Kjøbenhavn, i Kjøbstæderne og paa Landet.

Derimod er det forekommet Udvalget ikke at være heldigt, at Regjeringsudkastet, der ifølge sin Titel og sit Indhold nærmest maatte betragtes som en Politilov, i Landsstthinget er blevet saaledes omdannet, at Udkastet, som det nu foreligger, væsentligt maa karakteriseres som en communal Betsatningslov. En saadan Formulering af Loven kan, som da ogsaa Regje-

ringsudkastet viser, neppe siges at være en naturlig, end sige en nødvendig Følge af, at Afgiftsbeløbet tillægges Kommunen — i Kjøbstæderne endog kun for en Deel —, og der sees ikke at være nogen tilstrækkelig Grund til at paalægge Sogneforstanderskaberne den vistnok ikke ganske ringe Byrde, som efter Udkastets § 2, ifr. § 1, vilde være forbunden med Opkrævningen af Hundeafgiften, og navnlig med den behørig Control med, at ingen Hund gaaer frit for Afgiften. Opkrævningen og Controlen ville uden al Tvivl gaae meget lettere for sig ved Hjælp af Hundetegn, som det paalægges Hundeejerne at løse til bestemte Tider, og som Hundene derefter bestandigt skulle bære. Man vinder derhos, ved at ordne Sagen paa den Maade, den Fordeel, at Lovens Bestemmelser kunne slutte sig til de allerede i denne Retning for Kjøbstædernes Vedkommende bestaaende Regler; det kan nemlig ikke bestrides, at det i og for sig vilde fremtræde som noget besynderligt, om man nu i Kjøbstæderne vilde omændre det System med Betaling af Hundeafgift igjennem Løsning af Hundetegn osv., som man der allerede i 43 Aar har kjendt og fundet hensigtsmæssigt, blot fordi man finder, at der er Anledning til at forhøje Afgiften noget. Sagen fremtræder meget simplere og naturligere, naar man, istedetfor at give en heelt ny Betsat-